DUMNEZEU PENTRU UN MICROCOSMOS

— “Microcosmic God”—

de Theodore Sturgeon

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

Aceasta este povestea despre un om care avea prea multă putere şi despre un altul care era prea lacom; nu vă speriaţi, nu o să ne băgăm în politică. Cel cu prea multă putere se numea James Kidder, iar celălalt era bancherul său.

Kidder era un tip tare al naibii. Era savant şi locuia singur pe o insuliţă lângă ţărmul Noii Anglii. Nu era piticul vrăjitor, sau savantul nebun despre care aţi mai citit. Nu urmărea profitul personal şi nici nu era vreun grandoman cu nume rusesc şi lipsit de scrupule. Nu era perfid şi nici subversiv. Se tundea regulat şi îşi tăia unghiile, trăia şi gândea ca un om rezonabil. Avea o faţă de copil, o înclinaţie spre izolare, era scund, grăsuţ şi... strălucitor. Specialitatea lui era biochimia şi toţi i se adresau cu „domnul Kidder”. Nu „doctore”, sau „profesore” Domnul Kidder, şi atât.

Avusese, totuşi, o viaţă puţin stranie. Nu izbutise niciodată să termine vreun colegiu sau universitate, deoarece le găsea prea lente pentru el şi cu o educaţie cam rigidă. Nu se putea obişnui cu ideea că era posibil ca profesorii săi să cunoască realmente lucrurile pe care i le predau. Acelaşi lucru se putea spune şi despre cărţile pe care le scrisese. Tot timpul punea întrebări fără să îi pese că erau stânjenitoare. Îl considera pe Gregor Mendel un mincinos prost, pe Darwin un filozof amuzant, iar pe Luther Burbank un senzualist. Nu deschidea niciodată gura fără să-şi lase interlocutorii cu gurile căscate. Atunci când vorbea cu cineva care avea unele cunoştinţe, se năpustea peste el, însuşindu-le, şi lăsându-l ameţit. Dacă erai lipsit de cunoştinţe, se mulţumea doar să întrebe: „De unde ştii?” Plăcerea lui cea mai mare era să facă bucăţele un eugenicist[1] fanatic. De aceea, oamenii îl lăsau singur şi nu îl invitau niciodată la ei. Era un tip politicos, dar nu politic.

Agonisise ceva bani cu care închiriase insula şi îşi construise un laborator. V-am mai spus că era biochimist. Cu

---

[1] Eugenia este „studiul, sau convingeri în, posibilitatea de a îmbunătăţi calităţile speciei umane sau a unei populatii umane prin mijloace cum ar fi descurajarea reproducerea de către persoane care au genetice defecte sau se presupune că au trasaturi nedorite transmisibile (eugenie negativă) sau încurajarea reproducere de persoane se presupune că au dorit trasaturi transmisibile (eugenie pozitivă) “.

toate acestea, nu se putea limita numai la domeniul său. Aşa încât, în urma unei expediţii intelectuale, concepu o metodă de cristalizare a vitaminei B1, în cantităţi de ordinul tonelor. Pentru asta obţinu o grămadă de bani. Cumpără insula şi angajă opt sute de oameni să-i lucreze pe un acru şi jumătate de pământ de lângă laborator. Apoi începu să se încurce cu firele de sisal, descoperi cum se puteau contopi, şi ruină întreaga industrie, producând o funie care nu se putea rupe.

Cred că vă mai amintiţi demonstraţia de la Niagara, nu? A întins o funie din asta de la un mal la calălalt, iar la mijloc a suspendat un vagon de zece tone, sprijinit pe nişte lame tăioase din oţel. Cu funia aceasta se remorchează acum vasele, o chestie groasă cât un creion. De aici, Kidder şi-a mai făcut rost de nişte bani de ţigări. Cu ei şi-a cumpărat un ciclotron.

Mai departe, banii nu aveau să mai fie bani. Aveau să fie doar nişte numere uriaşe, pe cecuri. Kidder folosea o mică parte din ei ca să-şi procure alimente şi aparatură, însă după un timp nu a mai făcut-o. Banca lui a trimis un reprezentant, cu hidroavionul, ca să afle dacă Kidder mai trăieşte. Omul a revenit după două zile, zăpăcit şi uluit de câte văzuse acolo. Kidder era viu şi avea cantităţi uriaşe de hrană sintetică, incredibil de gustoasă. Banca i-a scris imediat lui Kidder ca să-i comunice că ar fi fost în interesul lui să-şi patenteze invenţia. Kidder le-a răspuns afirmativ, anexând formulele. Într-un PS, a adăugat că nu-şi dăduse seama că realizările sale interesau pe cineva, altfel le-ar fi trimis de îndată ce erau gata. Aşa răspundea individul care era responsabil pentru cea mai importantă transformare sociologică din a doua jumătate a secolului douăzeci, hrana sintetică. A devenit şi mai bogat; de fapt, banca lui a devenit mai bogată, pentru el nu însemna nimic.

Totuşi, Kidder nu se pornise propriu-zis decât după vreo opt luni după vizita aceea. Pentru un biochimist căruia nu i se zicea nici măcar „doctor” s-a descurcat binişor. Iată o listă parţială a invenţiilor sale:

- Un plan realizabil de transformare a aluminiului într-un aliaj mai rezistent decât oţelul, pentru a putea fi utilizat în structuri.
- Un fel de gadget pe care l-a denumit *pompa de lumină*, care funcţiona pe baza principiului că lumina este o formă a materiei şi deci se găseşte sub efectul legilor fizice şi

electromagnetice. Etanşaţi o încăpere cu o singură sursă de lumina, trimiteţi din pompă un câmp magnetic vibrator toroidal şi lumina se va aprinde. Apoi, treceţi lumina prin „lentilele” Kidder, un inel care menţine un câmp electric în jurul unei diafragme circulare. În interiorul său se găseşte inima pompei de lumină, un absorbant de lumină cu o eficienţă de nouăzeci şi opt la sută, care, efectiv, înghite lumina treptat, întunecând încet încăperea. Limbajul este uneori pueril, însă ideea generală este exactă.

- Grămezi de clorofilă sintetică.
- Un propulsor ce atingea o viteză de opt ori mai mare decât cea a sunetului.
- O vopsea pe care o aplici peste vopseaua veche, laşi să se usuce şi după aceea o tragi jos ca pe o bucată de pânză. Odată cu ea iese şi vopseaua veche. Aceasta a fost invenţia extrem de apreciată.
- Dezintegrarea atomică a izotopiului de uraniu 238, care este de două sute de ori mai bogat decât U-235.

Toate astea deocamdată. Aşa cum am mai spus, pentru un biochimist s-a descurcat binişor.

Aparent, Kidder nu cunoştea faptul că deţinea suficientă putere pe insuliţa lui ca să devină stăpânul lumii. Pur şi simplu, mintea lui nu hoinărea în direcţia respectivă. Câtă vreme era lăsat singur, cu experimentele lui, era mulţumit să lase restul lumii în pace. Nu se putea comunica cu el decât printr-un radiofon de construcţie personală aflat într-un seif al băncii sale din Boston. Un singur om putea să-l folosească. Transmiţătorul răspundea numai la vibraţiile corpului lui Connant. Kidder îi pusese în vedere acestuia să nu fie deranjat decât pentru mesaje de o importanţă excepţională. Ideile şi invenţiile pe care Connant le putea scoate de la el erau patentate sub pseudonime cunoscute numai de Connant; lui Kidder nu-i păsa.

Rezultatul a fost, bineînţeles, începutul celei mai uluitoare dezvoltări a omenirii. Naţiunea şi lumea întreagă au profitat. Dar mai mult decât toţi a profitat banca. Îşi băga nasul în oalele altora. Începuse să se extindă. Avea tot mai multe ramificaţii. Nu trecuseră mulţi ani şi, folosind multe din ideile lui Kidder, ajunsese să fie aproape tot atât de puternică cât şi el.

Aproape.

Staţi o clipă să-i dau afară pe tipii ăia din colţ care

şuşotesc de la început că un om ca Kidder este imposibil: că nimeni nu poate să fie atât de grozav în toate ştiinţele.

Kidder era un geniu, nimeni nu poate contesta. Însă geniul lui nu era creativ. El era, până în adâncul sufletului, un student. Aplica ceea ce cunoştea, vedea sau învăţase. Când a început să lucreze în noul lui laborator, pe insulă, a raţionat cam aşa:

„Tot ceea ce cunosc este ceea ce am învăţat din scrierile şi din spusele unor oameni care au studiat scrierile şi spusele unor oameni care... şi aşa mai departe. Câteodată, cineva descoperă ceva nou şi el, sau cineva mai deştept, foloseşte ideea. Dar pentru un singur individ care dă peste ceva realmente nou, un milion de tipi transmit informaţia respectivă, devenită deja curentă. Aş şti mai multe dacă aş putea sări peste aceste etape. Durează prea mult să aştept accidentele care îmbogăţesc cunoştinţele oamenilor şi ale mele. Dacă aş avea destulă ambiţie şi şansă pentru a putea călători în viitor, m-aş putea întoarce de acolo cu multe lucruri interesante. Nu am, însă, siguranţa călătoriei în timp. Atunci?”

„Există posibilitatea accelerării evoluţiei intelectuale. Mi se pare însă ineficientă. Ar trebui prea multă muncă pentru educarea minţilor omeneşti iar să mi-o aplic mie însumi nu pot.”

„Este o dilemă. Nu mă pot iuţi, dar nu-i pot accelera nici pe alţii. Trebuie să existe o alternativă, un răspuns.”

Răspunsul găsit de James Kidder nu era nici de domeniul eugenicilor, nici al pompelor de lumină, nici al botanicii sau fizicii atomice. Pentru un om cu spirit practic i se păru o latură cam metafizică însă o atacă încăpăţânat. Zilnic, hoinărea pe insulă, aruncând cu pietre după pescăruşi şi înjurând, Apoi se închidea în laborator şi îşi clocea gândurile. Într-un târziu, se apucă de lucru.

Lucra în propriul lui domeniu: biochimie, concentrându-se asupra geneticii şi metabolismului animal. Învăţă multe lucruri care nu aveau nici o legătură cu problema din mintea sa şi foarte puţine din ceea ce avea nevoie. Adăugă însă puţinul acela la un alt puţin pe care îl ştia sau îl bănuia şi, cu timpul, căpătă destui factori cunoscuţi cu care putea lucra. Stilul lui era de-a dreptul neortodox. Înmulţea mere cu pere, echilibra ecuaţii, adăugând log V-I într-o parte şi „0” în partea cealaltă. Făcea greşeli însă numai de acelaşi fel. Petrecu o mulţime de ore înaintea microscopului, dar până la urmă trebui să-l abandoneze

pentru că i se părea că inima îi pulsa sângele pe lamele. Nu făcea nimic prin încercări deoarece considera metoda confuză.

Obţinea însă rezultate. A avut un început norocos şi a continuat cu norocul atunci când a formulat legea probabilităţii, reducând-o la nişte indici atât de scăzuţi încât ştia aproape cu certitudine ce experienţe să nu facă. Când semifluidul vâscos şi alburiu din sticla de ceas a început să se mişte, a ştiut că este pe calea cea bună. Când a început să-şi caute singur hrană, a devenit excitat. Când s-a divizat, şi după alte câteva ore s-a divizat iarăşi, a triumfat, deoarece crease viaţă.

Şi-a îngrijit copilul minţii, a transpirat şi a tremurat lângă el, l-a pus în băi de diferite concentraţii, le-a inoculat, le-a dozat şi le-a pulverizat. Fiecare pas făcut îl învăţa ce avea să urmeze. Şi, din băile, eprubetele şi incubatoarele lui, au ieşit creaturi ca nişte amoebe, apoi ciliate, apoi, tot mai rapid, cu pete oculare, chisturi nervoase şi în sfârşit victoria cea mare, un blastopod, compus din mai multe celule. Ceva mai încet, obţinu un gastropod dar o dată ce îl avu nu i-a fost deloc greu să îl înzestreze cu organe, fiecare cu o funcţie specifică.

Au urmat după aceea culturi de moluşte şi creaturi cu branhii tot mai perfecţionate. În ziua când o fiinţă indescriptibilă s-a căţărat pe marginea bazinului; a mers în celălalt capăt al insulei şi s-a îmbătat dezgustat. Mahmur, a revenit în laborator, uitând de somn şi de mâncare şi a analizat problema.

S-a întors spre celălalt mare triumf al lui: accelerarea metabolismului. A extras şi a rafinat factorii stimulatori din alcool, coca, heroină şi drogul campion al naturii: cannabis indica. Precum acel savant care, analizând diferiţii agenţi de coagulare ai sângelui a descoperit că numai acidul oxalic era factorul activ, Kidder a izolat acceleratorii, deceleratorii, stimulanţii şi soporificele din fiecare substanţă ce a schimbat vreodată moralitatea omului şi a cauzat un „experiment nobil”. În acest timp a descoperit ceva care îi trebuia extrem de mult: un elixir incolor ce făcea din somn o pierdere de timp inutilă şi evitabilă. Atunci a început să lucreze non-stop.

A sintetizat artificial substanţele izolate şi, cu această ocazie, a abandonat multe componente inutile. A continuat cercetările cu radiaţii şi vibraţii. Lucrând în infraroşu, a descoperit că iradiind vasele, pompând aer cu o frecvenţă supersonică şi apoi polarizând, iuţea de douăzeci de ori bătăile

inimii la animalele mici. Acestea mâncau de douăzeci de ori mai mult, creşteau de douăzeci de ori mai mult şi... mureau de douăzeci de ori mai devreme decât ar fi trebuit.

Kidder a construit o încăpere uriaşă, etanşată. Deasupra ei se afla o a doua încăpere, de aceeaşi lungime şi lăţime, dar mai puţin înaltă. Aceasta era camera lui de control. Încăperea de dedesubt era împărţită în patru secţiuni izolate, fiecare cu propriile macarale miniaturale şi alte maşinării. Existau de asemenea deschideri mascate ce permiteau circulaţia aerului între cele două încăperi.

Între timp, celălalt laborator produsese un patruped cu sânge cald şi o piele ca de şarpe, cu un ciclu de viaţă uimitor de rapid: o generaţie la opt zile, durata unei vieţi cincisprezece zile. Ca şi echidna, erau ovipare şi cu glande mamare. Perioada de gestaţie era de şase ore; tinerii ajungeau în patru zile la maturitate sexuală. Fiecare femelă depunea patru ouă care incubau în trei ore; femelele trăiau doar atât cât să aibă grijă de cel care ieşea din ou. Masculii decedau în general la două-trei ore după procreare. Fiinţele aveau o capacitate de adaptare deosebită. Erau mici: opt centimetri lungime şi cinci lăţime. Labele din faţă aveau trei degete şi, un al patrulea opus şi opozabil. Trăiau într-o atmosferă cu un conţinut ridicat de amoniac. Kidder crescu patru astfel de fiinţe şi puse câte un grup în fiecare din cele patru secţiuni.

Acum era gata. Prin controlul atmosferei, varia temperatura, oxigenul şi umiditatea. Le omora ca pe nişte muşte cu variaţiile excesive, de exemplu cea a bioxidului de carbon, iar supravieţuitorii îşi transmiteau rezistenţa fizică la următoarele generaţii. Periodic, muta ouăle dintr-o secţiune în alta, pentru a varia germenii. În aceste condiţii controlate, fiinţele au început să evolueze rapid.

Acesta era răspunsul la problema lui. Nu putea să iuţească intelectul omenirii suficient pentru a învăţa lucrurile după care tânjea incredibila sa minte. Nu se putea accelera pe sine. Aşa încât, a creat o nouă rasă, o rasă care se dezvolta şi evolua atât de rapid încât avea să depăşească civilizaţia umană; şi de la rasa aceea avea el să înveţe.

Fiinţele respective se aflau complet la discreţia lui Kidder. Atmosfera pământească i-ar fi otrăvit, aşa cum avea grijă să le-o demonstreze la fiecare a patra generaţie. Nu ar fi făcut nici o

încercare să evadeze. Şi-ar fi trăit vieţile şi ar fi progresat, făcând experienţele lor prin încercări, de sute de ori mai rapid decât omul. Şi se puteau ghida după om, deoarece Kidder îi dirija în modul acela. În realitate, Omului i-au fost necesari şase mii de ani ca să descopere ştiinţa şi alte trei sute ca să înveţe să o folosească. Fiinţelor lui Kidder le-au trebuit două sute de zile ca să egaleze realizările minţii omeneşti. De aici, randamentul uluitor al lui Kidder, pe lângă care Tom Edison părea un biet meşteşugar.

Îi denumi Neoterici şi îi convinse să muncească pentru el. Kidder era inventiv într-o manieră ideologică: visa lucruri imposibile, demonstrând astfel că nu avea nevoie de ele. De exemplu, apelă la Neoterici pentru a afla cum se construiesc locuinţe din materiale poroase. Creă nevoia pentru astfel de locuinţe supunând una dintre secţiuni la o furtună de o intensitate extraordinară, care îi culcă la pământ pe locuitori. Imediat, Neotericii au inventat adăposturi antiacvatice din materialul antiacvatic depozitat de el într-un colţ al secţiunii. Imediat, Kidder doborî construcţiile subţiri cu un curent de aer rece. Neotericii le ridicară din nou, astfel încât rezistau atât la ploi cât şi la vânt. Kidder scăzu brusc temperatura; Neotericii nu se putură adapta la ea şi îşi încălziră adăposturile cu cărbuni. Atunci, Kidder crescu temperatura, prăjindu-i de vii. După câteva dezastre, unul din băieţii lor inteligenţi reuşi să construiască o casă izolantă, folosind trei straturi din material impermeabil, cel din mijloc fiind perforat pentru a crea buzunare de aer.

Utilizând astfel de tactici, Kidder îi forţă să îşi dezvolte o civilizaţie avansată. Cauză o secetă într-o secţiune şi un surplus de lichid în altă secţiune, apoi deschise trecerea dintre ele. Izbucni un război spectaculos şi caietele lui Kidder se umplură cu informaţii asupra tacticilor militare şi a armelor. Urmă după aceea vaccinul, împotriva gripei şi guturaiului, realizat de Neoterici; motivul pentru care aceste boli sâcâitoare au dispărut astăzi complet fiind faptul că preşedintele băncii, Conant, a izbutit să afle de acest leac miraculos. Într-o după amiază de iarnă vorbise cu Kidder prin intermediul radiofonului cu o voce atât de răguşită din cauza laringitei, încât Kidder îi trimisese un flacon de vaccin, recomandându-i să nu mai telefoneze niciodată în starea aceea. Conant a obţinut reţeta vaccinului iar

veniturile lui Kidder şi ale băncii au crescut din nou.

La început, Kidder îi aproviziona pe Neoterici cu materialele de care credea că au nevoie dar când îşi dezvoltară o inteligenţă suficientă pentru a le fabrica singuri, dădu fiecărei secţiuni un stoc de materii prime. Obţinerea aliajului de aluminiu ultrarezistent se făcu atunci când construi într-una din secţiuni un piston uriaş dintr-un perete în altul, care cobora cu câte zece centimetri pe zi, strivind tot ce întâlnea în cale. Neotericii au folosit tot ce aveau la îndemână pentru a opri moartea inevitabilă care îi ameninţa. Kidder nu le lăsase însă decât oxid de aluminiu şi alte câteva elemente, plus energie electrică. La început, contruiseră zeci de stâlpi din aluminiu, iar când aceştia se rupseră încercară să pună şi mai mulţi. Când şi aceşti stâlpi se rupseră, îi înlocuiră cu alţii mai puternici şi, când în sfârşit, pistonul nu a putut să mai coboare, Kidder a scos unul dintre stâlpi şi l-a analizat. Era un aluminiu aliat, mai rezistent decât oţelul cu molibden.

Experienţa l-a învăţat pe Kidder să facă unele schimbări, pentru a-şi spori puterea asupra Neotericilor până când aceştia nu deveneau prea inteligenţi. Existau unele lucruri, privind folosirea energiei atomice, care îl interesau; nu dorea însă să îşi înzestreze micuţii oameni de ştiinţă cu astfel de lucruri fără a fi convinşi de faptul că trebuiau să o utilizeze numai conform convenţiei Hoyle. De aceea institui teroarea. Cea mai mică abatere de la calea pe care el o considera corectă, într-o problemă sau alta, ducea la moartea imediată a jumătate din trib. De pildă, dacă încerca să construiască o staţie de putere Diesel fără volant iar un Neoteric utiliza vreun material în alte scopuri, jumătate dintre ei mureau imediat. Bineînţeles, Neotericii aveau o limbă scrisă: era cea a lui Kidder. Teletipul aflat în câte un colţ din fiecare secţiune era privit ca un altar. Directivele ce soseau prin intermediul lui erau ascultate cu sfinţenie, altfel... După această inovaţie, munca lui Kidder se uşură. Nu mai era nevoie de penalizări sau de condiţii impuse artificial. Orice ar fi dorit era realizat. Oricât de grele i-ar fi fost ordinele, trei sau patru generaţii de Neoterici găseau o cale de rezolvare.

Următorul fragment a fost descoperit de un aparat de filmat al lui Kidder. Fragmentul făcea parte dintr-un mesaj care circula printre Neoterici.

„Aceste decrete vor fi respectate de fiecare Neoteric sub ameninţarea cu moartea, care va fi adusă la îndeplinire de către trib împotriva individului, în scopul protejării tribului.“

„Prioritatea de interese precum şi efortul individual şi tribal vor fi orientate către comenzile primite de la maşină.“

„Orice folosire greşită a materialelor şi energiei, sau utilizarea în alte scopuri decât pentru îndeplinirea comenzilor maşinii, cu excepţia cazurilor când nu apar comenzi, va fi pedepsită cu moartea.“

„Orice informaţie privind problema la ordinea zilei, sau idei şi experienţe ce pot duce la rezolvarea ei sunt proprietatea tribului.“

„Orice individ care refuză să se alăture efortului general sau care se face vinovat de nefolosirea întregilor sale capacităţi va fi pedepsit cu moartea.”

Acestea sunt rezultatele dominării complete. Decretele l-au impresionat teribil pe Kidder, cu atât mai mult cu cât erau absolut spontane. Reprezentau crezul Neotericilor, dezvoltat de ei spre binele lor.

În felul acesta, în sfârşit, s-a împlinit visul lui Kidder. Ghemuit în camera superioară, alergând de la un telescop la altul, rulând cu încetinitorul filmele din aparatele sale, el era posesorul unei surse dinamice de informaţii. În clădirea cea uriaşă, cu cele patru secţiuni de câte o jumătate de acru, exista o lume nouă, căreia el îi era Dumnezeu.

* * *

Mintea lui Conant era asemănătoare cu cea a lui Kidder, în sensul că apropierea, de orice problemă se făcea pe calea cea mai scurtă, indiferent dacă această cale se situa pe linia maximei sau minimei împotriviri. Drumul său către preşedenţia băncii era o suită de mişcări nemiloase a căror unică justificare o constituia faptul că îi aduseseră ceea ce dorise. Precum un general experimentat, nu ar fi copleşit un adversar numai prin număr, sau forţă, ci l-ar fi înconjurat cu abilitate. Naivii erau creaturi care nu meritau nici o consideraţie.

De exemplu, atunci când luă de la un oarecare Grady o proprietate de o mie de acri, nu se opri aici. Grady era proprietarul unui aeroport, moştenindu-l pe tatăl lui. Conant exercită tot felul de presiuni asupra sa, dar îl găsi de neclintit. În

cele din urmă, o convingere judicioasă îi determină pe edilii oraşului să construiască un canal de colaborare drept în mijlocul câmpului de aterizare, stricând afacerea lui Grady. Ştiind că asta i-ar fi dat lui Grady, care era un om bogat, motiv de răzbunare, Conant a cumpărat banca acestuia cu o dată şi jumătate valoarea ei, apoi a făcut-o să dea faliment. Grady a pierdut orice bănuţ pe care îl avusese şi şi-a sfârşit viaţa într-un azil. Conant era foarte mândru de tactica lui.

Ca mulţi alţii care trăseseră Mamona[2] de coadă, Conant nu ştia când să se oprească. Vasta lui organizaţie îi aducea mai mulţi bani şi putere decât oricare alt concern din istorie, dar tot nu era satisfăcut. Conant şi banii erau precum Kidder şi cunoaşterea.

Întreprinderile şi asociaţiile lui Conant erau pentru el ceea ce erau Neotericii pentru Kidder. Fiecare îşi construia o lume aparte; fiecare o folosea pentru a o conduce şi a profita. Cu excepţia Neotericilor lui, Kidder nu deranja pe nimeni. Nici Conant nu era pe de-a întregul ticălos. Era un bărbat viclean, care descoperise de multă vreme ştiinţa de a te face plăcut oamenilor. Nici un om nu poate să stăpânească o perioadă mai lungă de timp fără să placă celor peste care stăpâneşte. Tehnica aceasta este greu de dobândit, însă dacă o posezi eşti pe jumătate fericit.

Una dintre marile temeri ale lui Conant era că, într-o bună zi, Kidder ar fi putut deveni interesat de evenimentele din lume. Dumnezeule, ce putere potenţială deţinea! O chestiune mică, aşa cum ar fi influenţarea unor alegeri, nu ar fi însemnat pentru el un efort mai mare decât acela de a se întoarce de pe o parte pe cealaltă, în somn. Nu putea însă face altceva decât să-l

---

[2] un cuvânt aramaic şi are sensul de bunuri materiale. Cuvântul este întâlnit de două ori în Noul Testament. În primul text, mamona apare ca o persoană; în al doilea, ca bogăţie. Atât în primul caz, cât şi în al doilea, Isus ţine să ne avertizeze că nu putem sluji lui Dumnezeu şi mamonei. Cine îi slujeşte lui Dumnezeu are viaţă; cine slujeşte mamonei are moarte. Mamona se identifică oarecum cu *diavolul*, fiindcă este arma sa cea mai puternică pentru a seduce pe oameni, cu ea robeşte, ucide şi duce la pierzare. Cu această armă a încercat să-l corupă pe Isus însuşi în cea de-a treia ispitire, când, arătându-i toate bogăţiile şi slava lumii, i-a zis: *Acestea toate ţi le voi da, dacă te vei închina mie, adică dacă îi va sluji*.

cheme pe Kidder, periodic, şi să vadă dacă acesta avea nevoie de ceva pentru a rămâne ocupat. Kidder aprecia lucrul acesta. Câteodată, Conant îi sugera lui Kidder anumite probleme care îl intrigau şi îl făceau să se retragă câteva săptămâni în sihăstrie. Pompa de lumină era unul din rezultatele imaginaţiei lui Conant, care pariase că Kidder nu o va putea realiza. Rezultatul fusese altul.

Într-o după amiază, Kidder auzi semnalul radiofonului. Înjurând încetişor, opri filmul pe care îl urmărea şi merse în vechiul laborator. Deschise radiofonul:

– Ce s-a întâmplat?

– Bună, răspunse Conant. Eşti ocupat?

– Nu tocmai, făcut Kidder.

Era încântat de imaginile filmate, arătând munca unor Neoterici talentaţi care sintetizau cauciucul din sulf pur. Ar fi vrut să-i spună lui Conant despre asta, dar nu se ştie cum, nu îi mai pomenise până atunci de Neoterici, aşa încât o lăsă moartă.

– Îîî... Kidder, începu Conant. Eram ieri pe la club şi flecăream cu nişte băieţi. Mi-a venit o idee care te-ar putea interesa.

– Ce anume?

– Ştii centralele de energie din ţară, nu? Treizeci la sută atomice, restul hidrocentrale, Diesel şi cu aburi.

– Habar n-aveam, răspunse Kidder, inocent în privinţa evenimentelor externe.

– Ei bine, discutam despre şansele unei noi surse de energie. Unul dintre noi zicea că n-are nici un rost să discutăm, câtă vreme nu există altă energie. Un altul spunea că nu poate denumi această energie dar că o poate descrie: ar trebui să aibă toate calităţile surselor de energie existente, plus încă câteva. De exemplu, să fie mai ieftină, sau mai eficientă. De asemenea, mai uşor de transportat de la locul de producere la consumator, înţelegi? Oricare din aceşti factori o poate face competitivă. Ce aş dori eu să văd este o sursă de energie cu toţi aceşti factori. Ce zici?

– Nu-i imposibil.

– Oare?

– O să încerc.

– Ţine-mă la curent.

Transmiţătorul lui Conant păcăni şi se întrerupse.

Întrerupătorul era însă fals, dar Conant nu ştia lucrul acesta. Kidder construise radiofonul astfel încât să se închidă numai atunci când Conant pleca de lângă el. După păcănit, Kidder îl auzi pe bancher murmurând:

– Dacă o face, sunt şef. Iar dacă nu, cel puţin nebunul o să fie ocupat pe insu...

Kidder privi radiofonul cu sprâncenele ridicate. Era evident: Conant avea ceva în mânecă, însă asta nu îl alarmă. Cine ar fi dorit să îl deranjeze? El nu supăra pe nimeni. Se întoarse la clădirea Neotericilor, rumegând ideea unei noi energii.

După unsprezece zile, Kidder îl chemă pe Conant, dându-i instrucţiuni asupra felului în care îşi adaptează receptorul pentru a-i permite lui Kidder să transmită texte şi date. De îndată ce lucrul acesta se realiză, biochimistul îşi dădu drumul la gură:

– Conant, pomeneai de o sursă nouă de energie, mai ieftină, mai eficientă şi mai uşor de transmis. S-ar putea să te intereseze micul generator pe care l-am construit.

E energie, Conant! O energie incredibilă! Prin radio. O undă micuţă şi superbă. Fii atent la schema asta. Kidder transmise schiţa prin intermediul telexului. Aceasta e schema legăturilor unui receptor de energie. Acum, ascultă-mă! Fascicolul de undă e atât de fin şi atât de precis direcţionat încât într-o transmisie pe o distanţă de trei mii de kilometri nu se va pierde a treia miime din unul la sută din energie. Sistemul energetic este închis. Adică, fiecare flux de unde trimite un semnal înapoi, spre emiţător şi acesta măreşte automat randamentul energetic. Bineînţeles, nu la infinit. Şi încă ceva. Jucăria asta poate trimite opt fascicole diferite, cu un randament total de opt mii de cai putere pe minut. Din fiecare fascicol poţi să iei atâta energie câtă este necesară pentru a întoarce pagina unei cărţi, sau pentru a pune în mişcare un avion stratosferic. Stai aşa, n-am terminat încă. Cum ţi-am spus, fiecare flux trimite un semnal la emiţător. Acesta nu numai că controlează intensitatea fascicolului, dar şi direcţia. Odată ce contactul este făcut, legătura nu se mai pierde. Urmează emiţătorul pretutindeni. Poţi să-l foloseşti pe sol, în aer sau în apă. Îţi place?

Conant, care era bancher şi nu om de ştiinţă, îşi şterse fruntea cu dosul palmei şi răspunse:

– Ştiu că n-ai greşit niciodată, Kidder. Dar, cam cât costă?

– Mult, făcu Kidder prompt. Tot atât cât şi o uzină atomică. Numai că nu o să existe linii de înaltă tensiune, fire, conducte, nimic. Receptorii sunt cu puţin mai complicaţi decât un aparat de radio. Emiţătorul... cu el o să fie treabă, nu glumă.

– Nu ţi-a luat prea mult, remarcă Conant.

– Nu, încuviinţă Kidder, nu-i aşa? Era opera vieţii a aproape o mie două sute de savanţi inteligenţi, însă Kidder nu dorea să intre în amănunte. Desigur, continuă el, eu nu am decât un model.

– Un model? se crispă glasul lui Conant. Şi cât dezvoltă?

– Peste şaizeci de mii de cai putere, răspunse Kidder vesel.

– Dumnezeule! O maşină mare... un emiţător ar fi suficient ca să... Posibilităţile invenţiei îl şocau pe Conant. Ce combustibil foloseşte?

– Niciunul. Nu o să încep acum să-ţi explic. E o sursă de energie de o putere inimaginabilă. E uriaşă. Atât de uriaşă încât nu poate fi folosită în scopuri greşite.

– Ce? izbucni Conant. Ce vrei să spui?

Kidder înălţă din sprâncene. Într-adevăr, Conant avea ceva de ascuns. La acest al doilea semnal, Kidder, cel mai puţin suspicios dintre oameni, se puse în gardă.

– Exact ce-am spus, replică el. Nu te strădui să înţelegi! Cu greu am înţeles şi eu. Sursa de energie e o rezultantă monstruoasă cauzată de dezechilibrul a două forţe, până în momentul acela egale. Forţele astea sunt de tipul celor cosmice. Ele fac stelele, sau dezintegrează atomii. Nu-i ceva de joacă.

– Nu prea..., începu Conant cu o voce derutată.

– O să încerc să-ţi fac o paralelă, spuse Kidder răbdător. Să zicem că iei în fiecare mână câte un băţ, le potriveşti cap la cap şi apeşi. Cât timp presiunea se exercită de-a lungul axei lor, ele stau drepte indiferent cât de tare ai apăsa. Dar dacă apăs uşor cu degetul în punctul lor de îmbinare, vor sări atât de violent încât poţi să te răneşti. Acelaşi principiu stă şi la baza emiţătorului meu. Ajunge o cantitate infinitezimală de energie ca să declanşeze forţele acelea. Destul de uşor, mai ales când ştii cum să o faci. Întrebarea e dacă poţi, sau nu, să controlezi rezultanta. Eu pot.

– Înţeleg, făcu Conant. Dumnezeu să ajute compania. Nu

intenţionez să... Kidder, vreau un emiţător adevărat.

– Eşti ambiţios, nu? chicoti Kidder. Ştii doar că n-am material aici, Conant. Şi nu te poţi aştepta de la mine să construiesc de unul singur patru sau cinci mii de tone de aparatură.

– În patruzeci şi opt de ore o să ai cinci sute de ingineri şi muncitori.

– Nu aşa. De ce vrei să mă deranjezi? Sunt destul de mulţumit aici, Conant, şi unul dintre motive este că n-am pe nimeni pe cap.

– Lasă, Kidder... nu vorbi aşa... O să-ţi plătesc.

– N-ai atâţia bani, rosti scurt Kidder, întrerupând brusc convorbirea.

Conant era furios, Strigă de câteva ori în microfon, apoi începu să apese pe butonul de apel. Pe insulă, Kidder ieşi din laborator şi merse în camera de proiecţie. Îi părea rău că îi transmisese lui Conant schema receptorului. Ar fi fost interesant de utilat o maşină sau un avion cu emiţătorul fabricat de Neoterici. Dar dacă Conant avea asemenea gânduri... Oricum receptorul era inutil fără emiţător. Orice inginer i-ar fi putut înţelege schema, dar nu şi undele care îl activau. Şi nici Conant. Din păcate, nu îl cunoştea suficient pe Conant.

Din păcate, nu îl cunoştea suficient pe Conant.

* * *

Zilele lui Kidder erau dedicate în întregime învăţatului. Nu dormea niciodată şi nici Neotericii nu dormeau. Mânca cu regularitate din cinci în cinci ore iar la fiecare douăsprezece ore făcea o jumătate de ceas de gimnastică. Dacă ar fi dorit să ştie ziua în care se afla, sau chiar anul, ştia că îl putea întreba pe Conant. Nu-i păsa însă. Când nu viziona filmele, se gândea la probleme noi pentru Neoterici. Ideile sale mergeau acum către apărare. Gândul acesta i se ivise în cursul discuţiei cu Conant; ideea devenise acum primară, motivaţia ei nu îl interesa. Neotericii lucrau la un câmp oscilant de natură cvasielectrică. Kidder nu vedea o valoare practică a invenţiei: un zid invizibil ce ar fi omorât orice fiinţă vie care îl atingea. Totuşi ideea era interesantă.

Se ridicase de la telescopul prin care îşi urmărea creaţiile lucrând. Era nespus de fericit acolo, în camera de control.

Detesta să o părăsească, pentru a merge să mănânce în vechiul laborator. Avea senzaţia că îi zicea la revederea de câte ori ieşea pe uşă şi că o saluta bucuros atunci când revenea. Amuzat, părăsise încăperea.

La câţiva kilometri de insulă, spre coastă, se zărea o pată neagră. Kidder se opri şi o privi nemulţumit. De fiecare parte a bărcii se vedeau dâre albe de spumă; barca venea spre ei. Pufni, gândindu-se la ziua când un iaht plin de idioţi ancorase pe insulă, deranjându-i prea multe zile echilibrul nervos. Dumnezeule, cum mai ura gloata!

Pe când intra în laboratorul cel vechi, gândul cel neplăcut îi mai aduse alte două gânduri, pe jumătate conştiente. Primul era că ar fi fost mai bine să îşi înconjure clădirile cu un câmp de forţă, punând avertismente pentru nepoftiţi. Al doilea gând era în legătură cu Conant şi cu vaga nelinişte pe care acesta i-o transmisese prin radiofon în acele ultime săptămâni. Sugestia lui, făcută cu două zile în urmă, aceea de a construi o uzină energetică pe insulă, ce idee oribilă!

***

Conant se ridică de pe o banchetă, când Kidder intră în laborator. Pentru un moment, se priviră în tăcere. Kidder nu îl văzuse de ani de zile pe preşedintele băncii. Prezenţa altui om îi zbârlea fiecare fir de păr de pe el.

– Bună, rosti Conant inspirat. Arăţi grozav.

Kidder pufni. Conant se aşeză la loc şi continuă:

– Pentru a-ţi economisi efortul unor întrebări, domnule Kidder, am sosit acum două ore cu o barcă. Un mod nu prea plăcut de călătorie. Am vrut să-ţi fac o surpriză, aşa că pe ultimii trei kilometri oamenii mei au închis motorul şi au vâslit. Nu prea eşti în siguranţă aici, aşa-i? Oricine ar fi putut face ca mine.

– Cine ar fi dorit? se răsti Kidder.

Glasul lui Conant îl irita cumplit. Vorbea prea tare pentru o încăpere atât de mică, sau cel puţin aşa i se părea, înălţă din umeri şi începu să-şi pregătească o gustare.

– Ei bine, reluă bancherul, eu am dorit. Scoase o tabacheră. Te deranjează dacă fumez?

– Da, răspunse Kidder tăios.

Conant râse încetişor dar lăsă ţigara.

– Aş fi dorit să te conving să construiesc uzina aceea pe

insulă.

– Radiofonul nu merge ?

– Ba da, însă acum, când sunt aici, nu mai poţi întrerupe convorbirea. Ei… ce zici?

– Nu mi-am schimbat părerea.

– Ar trebui, Kidder, ar trebui! Gândeşte-te… gândeşte-te la binele pe care l-ar aduce maselor de oameni care plătesc sume exorbitante…

– Urăsc masele! Dar de ce trebuie construită aici?

– Ah, asta era. E o poziţie ideală. Insula e proprietatea ta: munca ar putea începe fără nici un fel de comentariu. Fiind construită în secret, uzina ar apărea ca o bombă pe piaţă. Insula poate fi făcută inaccesibilă.

– Nu vreau să fiu deranjat!

– N-o să te deranjăm. O să construim în capătul nordic al insulei, la vreo doi kilometri de tine şi de munca ta. Ah, apropo, unde e schiţa emiţătorului de energie?

Kidder, cu gura plină de mâncare sintetică, arătă cu mâna spre o masă micuţă pe care se afla modelul, o maşinărie cu puţin mai înaltă de un metru, construită din părţi de plastic, oţel şi bobine micuţe.

Conant se ridică şi merse să o privească.

– Şi chiar merge, nu? Suspină adânc şi urmă: Kidder, detest să fac asta, dar doresc al naibii să construiesc uzina. Carson! Robbins.

Din colţurile laboratorului apărură doi indivizi cu cefe de tauri. Unul dintre ei legăna nepăsător un revolver în mână. Kidder privi inexpresiv spre ei.

– Domnii aceştia îmi vor urma ordinele, Kidder. O echipă formată din ingineri şi alţii va acosta peste o jumătate de oră. Vor pleca imediat spre nordul insulei pentru a construi uzina. Băieţii ăştia au aceleaşi gânduri ca şi mine în ceea ce te priveşte. Să începem fără acordul tău? Mie îmi este indiferent dacă să te las sau nu în viaţă, ca să-ţi continui munca. Inginerii mei pot reproduce modelul.

Kidder nu răspunse nimic. Se oprise din mestecat când îi văzuse pe pistolari şi abia acum îşi aminti să înghită. Se aşeză fără să rostească nici un cuvânt.

Conant întrerupse tăcerea.

– Robbins, poţi să duci macheta aia? Individul lăsă pistolul,

ridică încet modelul şi încuviinţă din cap. Du-l pe plajă şi rămâi acolo până vine cealaltă barcă. Spune-i domnului Johansen, inginerul, că acesta e modelul după care o să lucreze.

Robbins ieşi şi Conant se întoarse spre Kidder.

– Cred că eşti încăpăţânat, dar nu-ţi port pică. Ştiu ce simţi. O să te lăsăm în pace, ai cuvântul meu. Am pornit însă într-o afacere şi un lucru neînsemnat cum este viaţa ta nu o să-mi stea în cale.

– Ieşi afară! izbucni Kidder.

Pe tâmple i se zbăteau două vene.

– În regulă. La revedere, domnule Kidder. Ah, apropo, eşti un diavol inteligent. Îmi dau seama că poţi arunca în aer insula. În locul tău n-aş face-o. Doresc să-ţi dau ceea ce râvneşti: singurătate. Aş dori acelaşi lucru din partea ta. Dacă în timp ce mă aflu aici, mi se întâmplă ceva, insula va fi bombardată de un om de-al meu. Este adevărat că s-ar putea să nu reuşească. În acest caz, guvernul Statelor Unite va da o mână de ajutor. Nu ţi-ar place aşa ceva, nu? E totuşi prea multă luptă pentru un singur om. Acelaşi lucru se va întâmpla dacă uzina va fi sabotată în răstimpul în care nu mă aflu aici. Ai putea fi ucis. Sau ai fi deranjat tot mereu. Mulţumesc pentru.., ăă... colaborare.

Bancherul zâmbi şi ieşi urmat de paznicul său.

Kidder rămase locului un timp îndelungat. Apoi, scutură din cap şi îşi lăsă fruntea în palmă. Era extrem de speriat; nu atât din cauză că se găsea în pericol, ci pentru că singurătatea lui, munca lui, lumea lui, erau ameninţate. Era rănit şi tulburat. Nu era un om de afaceri. Nu se descurca în relaţiile cu alţi oameni. Toată viaţa fugise de oameni şi de ceea ce însemnau ei pentru el. Când cineva se apropia de el, se simţea ca un copil speriat.

După o vreme, se întrebă ce avea să se întâmple când se va deschide uzina. Bineînţeles, guvernul avea să fie interesat. Doar dacă... până atunci... guvernul nu avea să se confunde cu Conant. Uzina era o sursă inimaginabilă de energie, şi nu o energie de felul celei care pune în mişcare roţile. Se ridică şi merse acolo unde era lumea care însemna pentru el un cămin, o lume unde era înţeles şi unde putea fi ajutat. Înapoi în clădirea Neotericilor, la munca sa, scăpa de lumea oamenilor.

* * *

Peste o săptămână, Kidder îl chemă pe Conant, spre surprinderea bancherului. Acesta stătuse două zile pe insulă şi plecase o dată cu sosirea unui transport de material şi muncitori. Ţinea prin radio un contact strâns cu Johansen, inginerul şef. Pentru Johansen şi pentru toţi ceilalţi de pe insulă era o muncă oarbă. Numai resursele infinite ale băncii putuseră angaja astfel de oameni.

Prima reacţie a lui Johansen când văzuse modelul fusese de extaz. Dorea să povestească şi prietenilor săi despre această minune, dar singurul aparat de radio disponibil se afla încuiat în biroul lui Conant, iar gorilele acestuia, câte una la fiecare doi lucrători, primiseră ordine precise să distrugă orice alt aparat de radio existent. În momentul acela îşi dădu seama că era prizonier pe insulă. Mânia lui imediată se mai domoli când reflectă la faptul că a fi prizonier cu cincizeci de mii de dolari pe săptămână nu era prea rău. Doi dintre lucrători şi un inginer gândeau altfel şi dispărură la câteva zile după sosire. Dispărură într-o noapte, în aceeaşi noapte când pe plajă se trăseseră cinci focuri de armă. Nimeni însă nu întrebă nimic şi alte necazuri nu mai se iviră.

Conant îşi ascunse surpriza când îl auzi pe Kidder şi răspunse jovial ca întotdeauna.

– Ei, care e treaba? Te pot ajuta cu ceva?

– Da, răspunse Kidder. Vocea îi era scăzută şi lipsită de orice intonaţie. Vreau să-i avertizezi pe oamenii tăi să nu depăşească linia cea albă trasată la cinci sute de metri în nordul clădirilor mele, de-a lungul insulei.

– Să-i avertizez? Dar bine, dragul meu, au primit dispoziţii precise să nu te deranjeze.

– Tu le-ai ordonat? Foarte bine. Acum avertizează-i. În jurul laboratoarelor mele există un câmp electric ce ucide orice fiinţă care încearcă să-l traverseze. Nu vreau să am conştiinţa încărcată. O să-i informezi pe lucrători?

– Oh, Kidder! începu bancherul. Nu era nevoie. Nu o să te stânjenească nimeni. De ce...

Constată însă că vorbea într-un microfon mort. Nu mai reveni şi îl chemă pe Johansen, anunţându-l despre ce era vorba. Lui Johansen nu îi prea plăcu, dar aprobă difuzarea

avertismentului. Lui Conant îi plăcea omul acela. Pentru un moment îi păru chiar rău că Johansen nu avea să mai revină viu pe coastă.

Kidder, însă, începea să devină o problemă. Atâta timp cât armele sale erau strict defensive, nu era periculos. Trebuia totuşi să aibă grijă de el după ce uzina intra în funcţiune. Conant nu îşi putea permite să aibă genii în jurul său, câtă vreme aceştia nu erau pe de-a întregul de partea lui. Emiţătorul de energie şi planurile ambiţioase ale lui Conant se aflau în siguranţă dacă Kidder era omul lui. Kidder ştia că ar fi avut o situaţie mai bună lucrând pentru Conant decât pentru o echipă de cercetători guvernamentali.

* * *

După ce construcţia uzinei începu în nordul insulei, Kidder îşi părăsi împrejmuirea o singură dată, iar pentru asta făcu uz de toată diplomaţia lui. Cunoscând sursa de energie a uzinei şi ştiind ce s-ar fi putut întâmpla în cazul unei utilizări greşite, solicită permisiunea lui Conant de a inspecta emităţorul cel uriaş atunci când acesta era gata. Asigurându-şi viaţa prin refuzul de a-i raporta lui Conant până în momentul când avea să se înapoieze nevătămat în laborator, deconectă câmpul şi pomi spre nordul insulei.

Zări o privelişte uluitoare. Modelul de un metru înălţime fusese multiplicat de aproape o sută de ori. În interiorul unui turn masiv de o sută de metri se afla un spaţiu împânzit cu acelaşi păienjeniş ameţitor de bobine şi tuburi pe care Neotericii îl construiseră cu delicateţe în maşina lor. În vârf se găsea un glob de aliaj auriu, strălucitor: antena de transmisie. Din ea puteau pleca mii de fascicule subţiri de energie, de intensităţi diferite, corespunzând la mii de receptoare aşezate oriunde şi la orice distanţă. Kidder află că receptoarele fuseseră construite deja, însă Johansen ştia prea puţine în privinţa aceasta şi destăinuia şi mai puţine. Kidder verifică fiecare detaliu al structurii şi, când termină, scutură admirativ mâna lui Johansen.

– Nu am dorit lucrul acesta aici, rosti el cu timiditate, şi nici acum nu-l doresc. Dar pot afirma că a fost o plăcere să-l văd realizat în felul ăsta.

– E o plăcere să-l întâlneşti pe inventatorul lui.

– Nu l-am inventat eu, roşi Kidder. Poate că, într-o bună zi,

am să vă arăt cine a făcut-o. Eu... în sfârşit, la revedere.

Se întoarse înainte de a mai scăpa ceva şi plecă.

– Să-l...? se auzi un glas lângă Johansen.

Unul dintre oamenii lui Conant îşi scoase pistolul.

Johansen îi coborî braţul,

– Nu! Clătină el din cap. Deci ăsta este misteriosul din celălalt capăt al insulei. Să fiu al naibii dacă nu este un tip clasa întîi!

* * *

Construit pe ruinele lui Denver, distrus în bătălia de la Rockies din războiul vestic, se află cel mai frumos oraş din lume: capitala naţiunii noastre, New Washington. Într-o cameră rotundă, din centrul Casei Albe, se găseau preşedintele, trei militari şi un civil. Sub biroul preşedintelui, un dictafon înregistra fiecare cuvânt. La peste trei mii de kilometri depărtare, Conant, aflat înaintea unui receptor radio, primea semnalele unui transmiţător minuscul, aflat în buzunarul civilului.

– Domnule Preşedinte, vorbi unul dintre ofiţeri, afirmaţiile „imposibile“ ale acestui domun, referitoare la produsul său, sunt absolut exacte. Ne-a demonstrat în mod satisfăcător fiecare chestiune.

Preşedintele îl privi pe civil, apoi pe ofiţer.

– Nu am timp să aştept raportul oficial, spuse el. Povesteşte, ce s-a întâmplat?

Un alt militar îşi şterse fruntea cu o batistă kaki.

– Nu vă pot cere să ne credeţi, domnule Preşedinte, dar este absolut adevărat. Domnul Wright, aici de faţă, are în valiza lui trei sau patru duzini de mici... îîî... bombe.

– Nu sunt bombe, interveni Wright.

– În regulă. Nu sunt bombe. Domnul Wright a zdrobit două dintre ele pe o nicovală, cu ciocanul. Nu s-a întâmplat nimic. A plasat două într-un cuptor de furnal. Au ars şi s-au topit. Am pus una într-un obuz de tun şi apoi am percutat obuzul. Nici un rezultat.

Făcu o pauză şi privi spre al treilea ofiţer care continuă:

– Atunci ne-a trezit realmente interesul. Am zburat până la unul din poligoanele aviaţiei, am lăsat acolo unul dintre aceste obiecte şi ne-am ridicat la zece mii de metri. De acolo, cu un detonator nu mai mare decât pumnul, domnul Wright a aruncat

totul în aer. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Patruzeci de acri de pământ au fost zvârliţi în sus. Şocul a fost teribil, cred că l-aţi putut simţi de aici, de la şase sute de kilometri depărtare.

– Într-adevăr, încuviinţă preşedintele. L-au înregistrat chiar şi seismografele din partea opusă a Pământului.

– Craterul rezultat avea în centru o adâncime de patru sute de metri. Un avion cu o astfel de încărcătură poate transforma un oraş într-o groapă.

– Şi n-aţi auzit încă totul, izbucni un alt ofiţer. Automobilul domnului Wright e acţionat de un astfel de aparat. Ne-a demonstrat şi asta. N-am putut găsi nici un fel de rezervor sau mecanism de conducere. Totuşi, cu o sursă de energie nu mai mare de cincisprezece centimetri cubi, maşina aceasta, având o încărcătură suficient de mare ca să-i dea tracţiune, a împins un tanc al armatei!

– Sau celălalt test, interveni excitat cel de-al treilea. A pus un obiect de acela într-o copie a unui seif de bancă, copie realizată de noi. Pereţii aveau patru metri grosime şi erau din beton armat. A detonat-o de la peste o sută de metri. A... a aruncat seiful în aer! N-a fost însă o explozie, ci un fel de forţă extraordinar de puternică apăsând pereţii dinăuntru spre afară. Betonul a pârâit, s-a crăpat şi s-a făcut fărâme, iar stâlpii de oţel şi grinzile s-au îndoit şi încolăcit ca... pfiu! După asta a insistat să vă vadă. Ştim că este ceva neobişnuit, dar afirmă că are mai multe de spus însă numai în prezenţa dumneavoastră.

– Despre ce este vorba, domnule Wright? rosti grav preşedintele.

Wright se ridică, luă valiza, o deschise şi scoase un cub mic, cu latura de vreo douăzeci de centimetri, făcut dintr-un material roşu. La vederea obiectului, patru oameni tresăriră nervoşi.

– Aceşti domni, începu el, au asistat numai la o parte din posibilităţile acestui dispozitiv. O să vă demonstrez delicateţea controlului său.

Acţionă asupra unei mici proeminenţe de pe o latură a cubului, apoi îl aşeză pe biroul preşedintelui.

– M-aţi întrebat în repetate rânduri, urmă el, dacă este invenţia mea, sau dacă reprezint o altă persoană. Adevărul este cel din urmă. S-ar putea să vă intereseze faptul că omul care controlează acest mecanism se află acum la câteva mii de

kilometri depărtare. Numai el va putea opri detonarea, acum când... Scoase detonatorul din valiză şi apăsă un buton.... am făcut asta. Va exploda aidoma celui din poligon, distrugând întregul oraş cu tot ceea ce se află în el, peste patru ore. Va exploda de asemenea... Se retrase, răsucind un alt buton al detonatorului... dacă orice obiect se apropie de el la o distanţă mai mică de un metru, sau dacă oricine, cu excepţia mea, părăseşte această încăpere. Dacă, după ce ies, sunt atacat, va exploda deoarece stau cu mâna pe detonator. Nici un glonte nu mă poate ucide atât de repede încât să nu am timp să-l detonez.

Cei trei militari ascultau tăcuţi. Unul dintre ei îşi şterse transpiraţia rece de pe frunte. Ceilalţi nu se clintiră.

– Şi care e propunerea dumitale? întrebă preşedintele.

– Una extrem de rezonabilă. Persoana pe care o reprezint nu lucrează pe faţă din motive lesne de înţeles. Ea doreşte acordul dumneavoastră de a-i îndeplini dispoziţiile: să numiţi ca membri ai cabinetului anumite persoane, să vă folosiţi influenţa în orice direcţie ar dori. Publicul, Congresul, oricine altcineva nu trebuie să ştie nimic despre asta. Trebuie să adaug că, în cazul în care sunteţi de acord cu propunerile făcute, „bomba” aceasta nu va exploda. Puteţi fi sigur, însă, că în toată ţara sunt răspândite mii de bombe. Nu o să ştiţi niciodată când vă aflaţi lângă una dintre ele. Nesupunerea înseamnă pulverizarea dumneavoastră şi a tuturor persoanelor de pe o rază de cinci-şase kilometri.

Peste trei orei şi cincizeci de minute, asta înseamnă la ora şapte fix, pe programul RPRS este o emisiune de reclame. Veţi spune crainicului ca după semnalul de începere să rostească „De acord”. Nimeni, cu excepţia noastră, nu va şti despre ce este vorba. Nu are nici un rost să mă urmăriţi, misiunea mea a luat sfârşit. Nu voi mai lua niciodată legătura cu persoana care m-a angajat. Asta-i tot. Bună ziua, domnilor!

Wright închise valiza cu un pocnet sec, se ridică şi părăsi încăperea. Cei patru bărbaţi rămaseră privind cubuleţul roşu.

– Credeţi că poate face tot ce a zis? întrebă preşedintele.

Militarii încuviinţară din capete. Preşedintele apucă telefonul.

Cineva trăgea cu urechea la toate acestea. Ghemuit în biroul său de la bancă, unde îşi avea sediul, Conant habar nu

avea de asta. Însă în spatele lui se afla radiofonul lui Kidder. Vibraţiile corpului său îl puneau în funcţiune şi Kidder, pe insulă, binecuvântă ziua când inventase procedeul. În dimineaţa aceea avusese de gând să-l sune pe Conant, dar ezitase. Întâlnirea lui cu tânărul inginer Johansen îi lăsase o impresie puternică. Individul era un om de ştiinţă care punea suflet în tot ceea ce făcea, încât, pentru prima oară în viaţă, Kidder înţelese că descoperise un om pe care ar fi vrut să-l revadă. Se temea însă pentru viaţa acestuia, dacă l-ar fi adus în laborator, deoarece munca lui Johansen pe insulă luase sfârşit, iar Conant ar fi fost în stare să-l ucidă de teama unei influenţe din partea lui Kidder şi a unui eventual sabotaj. Iar dacă el, Kidder, ar fi mers la uzină, ar fi fost probabil împuşcat imediat.

Toată ziua Kidder se luptă cu gândurile şi, în sfârşit, se decise să-l cheme de Conant. Din fericire, nu apucă să transmită semnalul, căci văzuse luminiţa roşie care indica funcţionarea emiţătorului lui Conant. Curios, mărise volumul şi auzise tot ceea ce se întâmplase la peste patru mii de kilometri, în odaia preşedintelui. Îngrozit, îşi dăduse seama ce făcuseră inginerii lui Conant. Zeci de mii de receptoare se aflau introduse în nişte cubuleţe. Nu aveau putere proprie, dar prin telecomandă puteau primi oricât din milioanele de cai putere transmise de uzina cea uriaşă de pe insulă.

Amuţise în faţa receptorului. Nu putea face nimic. Dacă ar fi distrus uzina, guvernul ar fi intervenit pe insulă, şi atunci ce s-ar fi întâmplat cu el şi cu Neotericii?

Din receptor se auziră zgomote: o emisiune de reclame radio. Câteva note muzicale, o pauză scurtă, apoi:

– Aici RPRS, vocea capitalei naţiunii, districtul Colorado Sud.

Pauza de trei secunde era interminabilă.

– Ora exactă este... îî... **de acord**. Ora exactă este şapte P.M. Montain Standard Time.

După aceea, se auzi un râs pe jumătate dement. Kidder îl recunoscu cu greu pe Conant. Apoi păcănitul unui telefon şi glasul bancherului.

– Bill? E în regulă. Poţi ieşi cu escadrila să bombardeze insula. Nu te atinge de uzină, dar restul să-l faci una cu pământul. Cât mai repede!

Aproape isterizat de frică, Kidder alergă prin laborator,

trântind uşa după el şi o luă la goană spre clădirea Neotericilor. La patru sute de metri de uzină, în barăci, trăiau cinci sute de muncitori nevinovaţi. Conant nu mai avea nevoie de ei, nici de Kidder. Unicul loc sigur în clipa aceea era uzina, dar Kidder nu voia să-şi lase Neotericii bombardaţi. Alergă pe scări, la cel mai apropiat teleimprimator. Bătu iute un mesaj: „Faceţi-mi cât mai rapid o apărare. Vreau un câmp impenetrabil. Urgent!”

Cuvintele îi ieşeau de sub degete în scrierea oarecum simplificată a Neotericilor. Kidder nu gândea la ceea ce scria, nici nu îşi dădea seama ce l-ar fi putut apăra. Făcuse ceea ce putuse. Trebuia să plece acum, să ajungă la barăci şi să-i prevină pe oameni. Alergă pe potecă, spre uzină, sărind peste linia cea albă care însemna moartea pentru cei care o traversau.

O escadrilă formată din nouă avioane se ridică de pe un aeroport aflat pe coastă. Nu se auzea zgomotul motoarelor, deoarece nu aveau motoare. Fiecare avion era înzestrat cu un receptor micuţ şi înaintau spre insulă legănându-şi ameninţătoare aripile. Comandantul escadrilei rosti în microfon:

– Întâi barăcile. Radeţi-le. Apoi, sudul insulei.

Johansen stătea singur pe un deluşor, aproape de mijlocul insulei. Avea cu el un aparat de fotografiat şi, deşi bănuia că şansele lui de părăsire a insulei erau nule, îi plăcea să pozeze turnul şi uzina din diferite unghiuri. Remarcă prezenţă avioanelor abia când le văzu coborând în picaj deasupra barăcilor. Se opri stupefiat, văzând o ploaie de bombe ce tranformară barăcile într-un maldăr de lemne rupte metal şi trupuri. Chipul lui Kidder îi răsări în minte. Bietul om, dacă l-ar bombarda pe el, ar... Dar tunul? Aveau să bombardeze oare şi uzina?

Privi cum avioanele se regrupează deasupra mării şi cum porniră din nou. Păreau că se îndreaptă spre sud. La al treilea picaj deveni sigur. Neştiind ce să facă, se întoarse şi o luă la fugă către laboratoarele lui Kidder. Când dădu colţul, se ciocni violent de micuţul biochimist. Chipul acestuia era stacojiu de efort şi arăta înspăimântător.

Arătă cu mâna spre sud.

– Conant! urlă el. E Conant! O să ne omoare pe toţi!

– Şi uzina? păli Johansen.

– N-o să fie atinsă. Dar... laboratoarele mele... şi cu oamenii tăi ce s-a întâmplat?

– E prea târziu! strigă Johansen.

– Poate... Vino! spuse Kidder, luând-o către sud.

Johansen îl urmă. Picioarele lui Kidder alergau disperate, în vreme ce escadrila trecu pe deasupra lor, bombardând locul în care se întâlniseră.

Când ieşiră din pădure, Johansen sprintă după savant şi îl trânti la doi metri de linia albă.

– Ce... ce...

– Nu putem merge mai departe, nebunule! O să ne omoare idiotul tău de câmp de forţă!

– Câmpul de forţă? Dar când am venit încoace, am trecut prin el. Ia aşteaptă. Dacă pot...

Kidder începu să scotocească prin iarbă. După câteva clipe, se îndreptă spre barieră cu o lăcustă în mână. O azvârli dincolo de linie. Lăcusta rămase nemişcată,

– Vezi? făcu Johansen. A...

– Uite! A sărit! Haide! Nu ştiu ce s-a întâmplat, poate că l-au întrerupt Neotericii. E opera lor, nu a mea.

– Neo... cum?

– Las-o moartă, începu biochimistul să alerge.

Ajunseră la trepte cu răsuflarea întretăiată şi urcară în camera de control. Kidder se repezi la un telescop şi se cutremură de încântare.

– Au reuşit! Au reuşit!

– Cine...

– Omuleţ! Neotericii! Au realizat un câmp impenetrabil! Nu vezi? au tăiat liniiile de forţă ale câmpului de afară. Generatorul lor continuă să meargă, dar undele nu mai pot ieşi. Sunt în siguranţă!

Începu să plângă. Johansen îl privi cu milă, clătinând din cap.

– Sigur, omuleţii tăi sunt la adăpost. Dar noi, nu, adăugă el în timp ce podeaua vibră sub explozia unei bombe.

* * *

Johansen închise ochii şi se cutremură însă curiozitatea învinse teama. Se apropie de telescopul binocular şi privi. Nu vedea decât un înveliş curb, dintr-un material cenuşiu. Nu mai văzuse niciodată un asemenea cenuşiu. Era absolut neutru. Nu părea moale, dar nici dur şi privindu-l simţea că ameţeşte.

Ridică ochii.

Kidder bătea clapele unui teleimprimator, privind enervat banda albă de hârtie.

– Nu ajung la ei, vorbi biochimistul. Nu-mi dau seama ce s-a întâm… Ah! Da, bineînţeles!

– Ce?

– Câmpul e absolut impenetrabil. Impulsurile teleimprimatorului nu-l pot străbate, altfel le spuneam să extindă ecranul de protecţie peste toată clădirea, sau chiar peste insulă. Pentru ei nimic nu este imposibil!

– E nebun, făcu Johansen. Săracul…

Teleimprimatorul începu să ţăcăne strident. Kidder se năpusti către el, aproape îmbrăţişându-l. Citi banda pe măsură ce ieşea din aparat. Johansen nu putea citi scrierea modificată a Neotericilor.

– „Atotputemicule”, citi Kidder cu glas tare, „ai milă şi cruţă-ne până ne vei asculta spusele. Fără a primi ordine, am ridicat ecranul pe care ne-ai poruncit să-l concepem. Suntem pierduţi, Măreţule! Ecranul este impenetrabil şi nu am mai putut primi dispoziţii. Niciodată, de când există Neotericii, nu am fost lipsiţi de cuvântul tău. Iartă-ne păcatul!”

Degetele lui Kidder bătură ceva pe clape.

– Acum te poţi uita, şopti el. Du-te la telescop!

Încercând să nu se gândească la moartea din văzduh, Johansen se uită.

Văzu ceva ce semăna cu o ţară, câmpuri de culturi fantastice, un fel de grajduri, fabrici şi… fiinţe. Toate se mişcau cu o viteză incredibilă. Nu îi putea zări pe localnici decât sub forma unor pete alb-roşii, mişcătoare. Fascinat, privi îndelung. Un zgomot înapoia lui îl făcu să se întoarcă. Era Kidder care îşi freca palmele mulţumit. Pe faţă i se lăţise un zâmbet.

– Ei au făcut-o, rosti el fericit. Ai văzut?

Johansen nu vedea nimic, apoi îşi dădu seama că afară era o linişte de mormânt. Alergă la o fereastră. Dincolo de geam era noapte, o noapte neagră.

– Ce s-a întâmplat?

– Neotericii, răspunse Kidder râzând ca un copil. Prietenii mei de acolo, jos. Au ridicat câmpul impenetrabil deasupra insulei. Acum, nu mai putem fi atinşi.

Şi în faţa întrebărilor uimite ale lui Johansen, se lansă într-

o descriere a rasei de dedesubtul lor.

* * *

Afară se petreceau alte lucruri. Nouă avioane încetară brusc să mai zboare. Nouă piloţi lunecară în jos, fără nici o putere; unii căzură în mare, alţii loviră cupola miraculoasă de deasupra insulei, lunecară pe ea şi naufragiară.

Pe ţărm, un individ pe nume Wright stătea într-o maşină, pe jumătate mort de groază, în timp ce agenţi federali îl înconjurau, apropiindu-se precauţi de teama unei morţi instantanee dintr-o sursă lipsită acum de viaţă.

Într-o cameră din mijlocul Casei Albe, un ofiţer superior de armată izbucni:

– Nu mai pot răbda! Nu mai pot!

Se aruncă înainte, smulse un cub roşu de pe biroul preşedintelui şi îl zdrobi sub cizmă.

Iar peste alte câteva zile, poliţia ridica un bătrân senil de la bancă şi îl ducea la azil, unde avea să mai trăiască o săptămână.

Câmpul era într-adevăr impenetrabil. Uzina era nevătămată şi continua să emită unde, însă acestea nu puteau ieşi. Povestea nu a fost făcută publică, deşi vreme de câţiva ani pe coasta Noii Anglii se putea observa o activitate intensă. Se spunea că Marina avea acolo un poligon nou: un semiovoid uriaş dintr-o substanţă cenuşie. Au bombardat-o, au împuşcat-o, au iradiat-o şi au detonat-o, dar nu au putut măcar să îi zgârie suprafaţa netedă.

Kidder şi Johansen stau acolo. Sunt fericiţi cu cercetările lor şi cu Neotericii. Nu aud şi nici nu simt obuzele, deoarece câmpul este impenetrabil. Îşi sintetizează hrana, lumina şi aerul din materialele pe care le au la îndemână şi nu le pasă. Ei au fost singurii supravieţuitori ai bombardamentului, exceptând trei sărmani schilodiţi care au murit la scurt timp după aceea.

Toate acestea s-au întâmplat acum mulţi ani, iar Kidder şi Johansen ar mai putea trăi, sau poate că au murit. Însă nu asta este lucrul cel mai important. Ceea ce contează este faptul că domul cel uriaş rămâne acolo. Oamenii mor, dar rasele trăiesc. Într-o bună zi, după nenumărate generaţii de o civilizaţie pe care nu o putem concepe, Neotericii vor înlătura ecranul protector şi vor veni pe Pământ. Asta e ceea ce mă înspăimântă.

[Originally published in „*Astounding Science-Fiction*”, April 1941. În românește povestirea a fost publicată în *Jurnalul S.F.* nr. 64/ 1994]